

Opgewekte werelden

→ *Couple falling in love* van Emma Talbot.
FOTO EMMA TALBOT

WILLIAM N. COPLEY, EMMA TALBOT,

INA VAN ZYL

Waar Galerie Onrust, Planciusstraat 7

Te zien t/m 26 maart

★★★★☆

De groepstentoonstelling in Galerie Onrust heeft geen thema. De drie kunstenaars leveren geen illustraties bij een opgelegd thema, geen plaatje bij een praatje. De werken van William N. Copley, Emma Talbot en Ina van Zyl zijn dan ook heel verschillend. Maar als een galerie deze drie kunstenaars bij elkaar brengt in één ruimte, kun je niet anders dan de overeenkomsten zoeken ... en vinden.

Wat direct opvalt: Talbot en Copley tekenen gezichtloze mensfiguren. Copley (1919-1996) is een Amerikaanse, surrealistische schilder die een soort stripfiguren tekende, vaak verwickeld in erotische én humoristische situaties. Zo tekende hij in rake lijnen met viltstift en potlood vijf volleyballende figuren: de mannetjes zijn netjes in pak gestoken, inclusief bolhoed, maar de vrouwen zijn naakt. Dat lijkt een oneerlijke wedstrijd.

Even verderop keert de hoedenman terug, hij zit nu als een Butch Cassidy op een fiets, maar dan besprongen door een naakte vrouw. Copley hield van het vrouwelijk schoon, dat moge dui-

delijk zijn, en hij lijkt ons deelgenoot te maken van zijn fantasieën die gelukkig vaak meer komisch dan pornografisch zijn.

Emma Talbot (1969) zorgt voor het vrouwelijke perspectief op het lichaam. Kleine lijfjes met hoofden als grote kidneybonen liggen in bed, of romantisch in het park. Wonderlijk hoe slechts bruine, zwarte en roze lijnen een naakt koppel in bed tevoorschijn toveren: *Couple falling in love* (2014). Het heeft iets schattigs hoe de omtrek van het hoofdkussen de lijn van het mannenhoofd echoot.

Talbot maakt tekeningen die zo uit een dagboek lijken te komen. Na de dood van haar echtgenoot Paul besloot zij 'emotionele eerlijkheid' na te streven. Dat deed ze door haar eigen herinneringen en persoonlijke verhalen over het dagelijks leven van anderen te tekenen. Haar schilderij *Flowers bloom* (2015) zou zo'n herin-

De volleyballende mannen dragen een bolhoed, de vrouwen zijn naakt

nering kunnen zijn. De scènes zijn in kaders ingedeeld, zoals in stripboeken. In het hokje rechtsboven komt maneschijn convergerend samen op de buik van een dromend meisje. Het meisje wordt wakker en vindt bloed in haar bed, doorgelekt. Een nachtelijke wasbeurt volgt, een moeder overhandigt pijnstillers. Door haar liefdevolle tekeningen geeft Talbot zulke schaamtevolle momenten een gewone plek in het leven. Alle kaders hangen als fruit aan takken en de achtergrond is rijkelijk versierd met gele en roze bloemen. Het is bijna irriterend meisjesachtig, en juist daarom intrigeert het.

De werken op papier van Ina van Zyl (1971, Zuid-Afrika) zijn net zo intiem alledaags als die van Talbot, maar op een heel eigen manier. Ze tekent geen verhalen, maar stillevens met bijvoorbeeld een wellustige kweepeer of een glimmende vijg (die lustopwekkend heet te zijn). In deze tentoonstellingscontext krijgt een tekening van twee voetzolen (*Pussyfooting I*, 2016) en een hangende bloemkop van een 'skaamrosie' met opgezwollen blaadjes (*Withdrawal I*, 2016) iets spannends. Haar wat viezige groenpaarse kleurenpalet geeft de kriebels, en is aantrekkelijk tegelijk.

De drie kunstenaars creëren ieder een op zichzelf staande wereld, maar toch passen ze bij elkaar en zorgen ze samen voor een opgewekte groepsexpositie.

Sophia Zürcher